



ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 8 listopada 2017 r.

Pozycja 234

POSTANOWIENIE

z dnia 11 października 2017 r.

Sygn. akt Ts 257/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki – przewodniczący i sprawozdawca
Henryk Cioch
Justyn Piskorski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 21 czerwca 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej Sp. z o.o.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 6 grudnia 2016 r. (data nadania) Sp. z o.o. (dalej: skarżąca) wystąpiła o stwierdzenie, że art. 11 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2016 r. poz. 718, ze zm.; dalej: p.p.s.a.) w zakresie, w jakim wiąże sądy administracyjne również w sprawach innych osób niż osoba, przeciwko której wydano prawomocny, skazujący wyrok w postępowaniu karnym, jest niezgodny z art. 2, art. 42 i art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Postanowieniem z 21 czerwca 2017 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Uznał, że twierdzenia skarżącej o naruszeniu art. 45 ust. 1 Konstytucji przez zakwestionowany art. 11 p.p.s.a. są bezzasadne w stopniu oczywistym. Ponadto podkreślił, że skarżąca niewłaściwie wskazała art. 42 Konstytucji jako wzorzec kontroli. Jak bowiem wynika z utrwalonego orzecznictwa Trybunału, a także stanowiska doktryny, gwarancje przewidziane w tym przepisie Konstytucji zakresem normowania obejmują jedynie postępowanie karne, a także inne postępowania o zbliżonym do postępowania karnego charakterze i przedmiocie. Ponadto Trybunał przypomniał, że art. 2 Konstytucji nie może stanowić samodzielnego wzorca kontroli w postępowaniu inicjowanym wniesieniem skargi konstytucyjnej.

Na powyższe postanowienie skarżąca złożyła – w ustawowym terminie – zażalenie, w którym zarzuciła Trybunałowi, błędną wykładnię art. 11 p.p.s.a. „polegającą na przyjęciu, że sąd administracyjny związany jest wszystkimi ustaleniami faktycznymi powziętymi przez sąd karny w sytuacji, kiedy związanie prawomocnym skazującym wyrokiem odnosi się tylko

do jego sentencji, a sąd administracyjny nie może być związany ustaleniami zawartymi w uzasadnieniu wyroku sądu karnego”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074) do postępowań przed Trybunałem Konstytucyjnym wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane rozpatrywaną skargą nie zostało zakończone przed 3 stycznia 2017 r., tj. dniem wejścia w życie u.o.t.p. TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają przepisy u.o.t.p. TK.

Zgodnie z art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w zw. z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p. TK). Trybunał bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu. Oznacza to, że na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał analizuje przede wszystkim te zarzuty, które mogą podważyć trafność ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia.

W zażaleniu skarżąca kwestionuje poprawność – dokonanej przez Trybunał – wykładni zakwestionowanego przepisu. Jej zdaniem sąd administracyjny związany jest ustaleniami sądu karnego zawartymi w prawomocnym wyroku skazującym jedynie w ograniczonym zakresie. Skarżąca wielokrotnie podnosi, że związanie, o którym mowa w art. 11 p.p.s.a., dotyczy tylko ustaleń zawartych w sentencji orzeczenia skazującego sądu karnego. Zaznacza także, że sąd administracyjny nie może być związany jakimikolwiek ustaleniami zawartymi w uzasadnieniu wyroku sądu karnego, które stanowi jedynie przejaw dochodzenia do rozstrzygnięcia. Skarżąca zarzuca, że Trybunał orzekając, powołał się wyłącznie na literalną wykładnię art. 11 p.p.s.a., czego konsekwencją było nierozpoznanie istoty złożonej przez nią skargi konstytucyjnej.

Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że postanowienie o odmowie nadania rozpatrywanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie.

W zaskarżonym postanowieniu Trybunał, wbrew twierdzeniom skarżącej, nie wyraził poglądu, w myśl którego sąd administracyjny związany był „wszystkimi ustaleniami faktycznymi” poczynionymi przez sąd karny.

Co istotne, Trybunał kilkakrotnie podkreślił, że ustalenia wynikające z prawomocnego wyroku skazującego sądu karnego stanowią jedynie element całościowej oceny stanu faktycznego dokonywanej w postępowaniu sądowoadministracyjnym. Trybunał zaznaczył także, że zgodnie z art. 133 § 1 p.p.s.a. podstawą orzeczenia sądu administracyjnego jest cały materiał faktyczny i dowodowy zebrany w danej sprawie. Słusznie zatem w zaskarżonym postanowieniu Trybunał uznał, że sąd administracyjny nie jest związany innymi ustaleniami sądu karnego niż tylko poczynionymi w wyroku sądu karnego. Oznacza to, że skarżąca w toku prowadzonego postępowania miała zagwarantowaną możliwość prezentowania dodatkowych dowodów przemawiających za zasadnością jej stanowiska. Natomiast ich nieuwzględnienie przez sąd administracyjny pozostaje poza kontrolą Trybunału Konstytucyjnego. Trafnie zatem Trybunał wskazał, że skarżąca – podczas prowadzonego postępowania sądowoadministracyjnego – obejmowały wszelkie gwarancje wynikające z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Ponadto, jak wynika z argumentacji przedstawionej w zaskarżonym postanowieniu, Trybunał, dokonując oceny zarzutów skarżącej, które zmierzały do podważenia konstytucyjności art. 11 p.p.s.a., nie ograniczył się wyłącznie do literalnej wykładni tego przepisu. Zwrócił bowiem uwagę na to, że sąd administracyjny powinien traktować ustalenia sądu karnego, które nie zostały zawarte w wyroku skazującym, jedynie jako kolejny element materiału dowodowego podlegający klasycznej ocenie sądowej. Wydając zaskarżone postanowienie, Trybunał uwzględnił także zachowujące aktualność stanowisko Naczelnego Sądu Administracyjnego w sprawie analizowanego problemu (zob. wyrok NSA z 25 lipca 2006 r.; sygn. akt I FSK 425/05; LEX nr 293211). W związku z powyższym badany przez Trybunał zarzut zażalenia nie znajduje potwierdzenia w treści zaskarżonego postanowienia.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że wniesione zażalenie nie podważa podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, dlatego – zgodnie z art. 61 ust. 8 u.o.t.p. TK – postanawia jak w sentencji.